

Arrest

nr. 253 833 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 8 december 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.06.2020 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.06.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn broer O.A.M.M. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Marokko (...)* op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.08.2019 te Antwerpen
- *'certificat administratif n°601/2019 dd. 03.09.2019 op naam van betrokkene*
- *'certificat administratif n°739/2019 dd. 02.10.2019 op naam van de referentiepersoon*
- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.08.2017, 22.05.2018, 17.08.2018*
- *loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode april - december 2019*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 19.11.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.05.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- *geactualiseerd 'certificat administratif n°359/2020 dd. 28.07.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko verbleef op het adres van zijn vader in het centrum van Azlef; geactualiseerd 'certificat administratif n°360/2020 dd. 28.07.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat referentiepersoon op datum van het attest verblijft op het adres van zijn vader in het centrum van Azlef: echter, er dient opgemerkt te worden dat deze attesten exact dezelfde inhoud hebben als de reeds eerder voorgelegde 'certificat administratif n°601/2019 dd. 03.09.2019 op naam van betrokkene en 'certificat administratif n°739/2019 dd. 02.10.2019 op naam van de referentiepersoon. Deze attesten werden reeds besproken in de bijlage 20 dd. 05.05.2020; er kan dienstig naar verwezen worden.*
- *aanvullende geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.09.2018: echter, het geheel van de voorgelegde geldstortingen (zie ook de reeds voorgelegde geldstortingen dd. 28.08.2017, 22.05.2018 en 17.08.2018) zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12.10.2015 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 19.11.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond én valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen, De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van ‘andere familieleden van een burger van de Unie’: (...)

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan: (...)

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU- onderdaan.

Verzoeker deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich in die situatie herkende.

Hij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van zijn schoonzus en broer zus en hij toonde aan ten laste te zijn van haar voor zijn aankomst in het Rijk.

De website van gedaagde stelt het volgende:

b) Indien u, in het land van herkomst, ten laste bent van of inwoont bij een burger van de Unie die u wenst te begeleiden of bij wie u zich wil voegen, moet u:

- uw verwantschapsband met de gezinshereniger bewijzen, en*
- bewijzen dat u ten laste was van de gezinshereniger in het land van herkomst en dat deze afhankelijkheid op het moment van de verblijfsaanvraag nog steeds bestaat, of*
- bewijzen dat u bij hem inwoont/met hem samenwoont (voor de aankomst van de burger van de Unie in België).*

U moet documenten voorleggen die zijn opgesteld door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of herkomst. Als dergelijke documenten ontbreken, mag u door welk bewijsmiddel ook uw verwantschapsband aantonen en aantonen dat u ten laste bent van de gezinshereniger of bij hem inwoont.

Dat verzoeker stukken bijbracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief geld overmaakte aan verzoeker.

Dat gedaagde stelt dat verzoeker niet alleen moet aantonen dat verzoeker financiële middelen ontving maar dat deze middelen ook dienen aangewend te worden voor levensonderhoud en niet voor andere doeleinden.

Verzoeker stelt hieromtrent dat dergelijke bewijslast overdreven is.

Verzoeker toont aan dat hij op het adres van vader verbleef en dus alleszins niet in staat was te voorzien in een door hemzelf gefinancierde eigen woonplaats. Dat dit weliswaar slechts een aanduiding is van onvermogen echter deze aanduiding aangevuld met geldovermakingen geeft een duidelijker beeld dat verzoeker effectief ten laste van de referentiepersoon is.

Dat verzoeker de redenering van gedaagde allesbehalve begrijpt De motivering stelt in algemene bewoordingen de finaliteit van RL 2004/38 en tracht deze dan toe passen op het geval van verzoeker.

Verzoeker meent dan ook dat de motivering deels onjuist deels niet afdoende is.”

3.1.2. De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde en waarvan ze eveneens de schending aanvoert – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

3.1.4. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip ‘in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’ in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21). Ook de verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de Burgerschapsrichtlijn.

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

*Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woord „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).*

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat de lidstaten het verblijf van de familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU-burger, dienen te vergemakkelijken.

3.1.5. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en dat de verzoekende partij dus niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.1.6. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij stukken bijbracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief geld aan haar overmaakte, dat de verwerende partij stelt dat zij niet alleen moet aantonen dat zij financiële middelen ontving maar dat deze middelen ook dienen aangewend te worden voor levensonderhoud en niet voor andere doeleinden, dat zij hieromtrent stelt dat dergelijke bewijslast overdreven is, gaat zij vooreerst voorbij aan het determinerend motief ter zake, met name dat het geheel van de voorgelegde geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, een vaststelling die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins weerlegt of ontkracht. Evenmin toont zij aan dat dit motief foutief of kennelijk onredelijk is. Dit motief is tevens voldoende om de vaststelling in de bestreden beslissing te staven dat er onvoldoende werd aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. Met haar betoog levert de verzoekende partij kritiek op het overtollig motief inzake de geldstortingen, met name dat uit het geheel van de beschikbare gegevens bovendien niet blijkt dat zij onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste' opnieuw verwijst naar het arrest Rahman.

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest. Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip 'ten laste' in artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip 'ten laste', zoals in artikel 2, lid 2, c) en d) van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 7 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

De verzoekende partij betoogt dat een bewijslast waarbij vereist wordt dat aangetoond wordt dat de ontvangen financiële middelen aangewend werden voor levensonderhoud en niet voor andere doeleinden, overdreven is.

In het arrest Jia (pt. 37) als in het arrest Reyes (pt. 22) benadrukt het Hof dat het gastland bij zijn beoordeling rekening moet houden met de economische en sociale toestand van de betrokkene. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof moet het gastland nagaan of de betrokkene, “gezien zijn economische en sociale toestand”, niet in zijn basisbehoeften voorziet. In het arrest Reyes stelt het Hof vervolgens vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bewijslast op haar schouders rust. In die zin komt het de verzoekende partij toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. Zij is vrij om de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen met elk passend middel (cf. artikel 47/3, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Zoals hoger gesteld, is het legitiem en redelijk om het 'ten laste zijn' in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte of de onvermogenheid van de verzoekende partij in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover de verwerende partij beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte of onvermogen te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

De gemachtigde heeft dan ook in lijn met de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie vastgesteld dat moet worden aangetoond dat de verzoekende partij in de jaren voor haar komst naar België onvermogen was en aangewezen was op de ontvangen sommen om te voorzien in haar levensonderhoud. Vervolgens heeft de gemachtigde echter vastgesteld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat dit *in casu* het geval was.

De motieven in de bestreden beslissing, met name *“aanvullende geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.09.2018: echter, het geheel van de voorgelegde geldstortingen (zie ook de reeds voorgelegde geldstortingen dd. 28.08.2017, 22.05.2018 en 17.08.2018) zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden”* zijn in het licht van voorgaande en gelet op wat volgt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

3.1.7. Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij aantoonbaar dat zij op het adres van haar vader verbleef en dus alleszins niet in staat was te voorzien in een door haarzelf gefinancierde eigen woonplaats, dat dit weliswaar slechts een aanduiding van onvermogen is, dat deze aanduiding aangevuld met geldovermakingen een duidelijker beeld geeft dat zij effectief ten laste van de referentiepersoon is, herhaalt de Raad vooreerst dat de motieven betreffende het al dan niet vermogen zijn van de verzoekende partij in haar land van herkomst, overtuigend zijn. Immers is het motief dat de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen van geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging - waarvan de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat geenszins aantoonbaar dat dit foutief of kennelijk onredelijk is - voldoende om de vaststelling dat niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging te schragen. Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat zelfs indien de verzoekende partij kan gevolgd worden dat afdoende blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst, nog steeds niet kan vastgesteld worden dat, gelet op de beperkte en onregelmatige geldstortingen, aangetoond is dat de verzoekende partij (financieel) ten laste is van de referentiepersoon. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij dan wel onvermogen zou zijn, en aldus voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen is op derden, doch niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, maar wel van een derde. Gezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en dit motief, gelet op vaststellingen in punt 3.1.6., niet wordt weerlegd of ontkracht door de verzoekende partij en voldoende is om de vaststelling te schragen dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, is het motief betreffende het al dan niet onvermogen zijn van de verzoekende partij in het land van herkomst overtuigend. Kritiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan dat uit het loutere feit dat zij op het adres van haar vader verbleef volgt dat zij niet in de mogelijkheid was om te voorzien in een door haarzelf gefinancierde eigen woonplaats. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat dit een aanduiding is van onvermogen, nog minder dat dit feit aangevuld met de geldovermakingen aantoonbaar dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon.

3.1.8. Waar de verzoekende partij stelt dat zij een aanvraag bij de verwerende partij deed omdat zij zich in de situatie van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet herkende, dat zij het bewijs bracht deel uit te maken van het gezin van haar schoonzus en broer en aantoonde van haar (lees: van hem) ten laste te zijn voor haar aankomst in het Rijk, dat zij de redenering van de verwerende partij allesbehalve begrijpt, dat de motivering in algemene bewoordingen de finaliteit van richtlijn 2004/38 stelt en deze dan tracht toe te passen op haar geval, dat de motivering deels onjuist, deels niet afdoende is, toont zij aan het oneens te zijn met de bestreden beslissing, doch weerlegt, noch ontkracht zij hiermee de motieven van deze beslissing. Met haar betoog toont zij niet aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing betreffende de door haar als bewijs voorgelegde stukken en de conclusie dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, waardoor de verzoekende partij aldus niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, foutief of onredelijk zijn.

In de mate dat ze met haar betoog zou willen aansturen op een herbeoordeling, benadrukt de Raad dat het hem, als annulatierechter, enkel toekomt om na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen. *In casu* toont de verzoekende partij met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

3.1.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoeker volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“legaal verblijf in België verstreken”

Dat in casu toepassing wordt gemaakt van art. 7 1 2° van de Vreemdelingenwet.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat art. 6 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: (...)

Dat in casu door gedaagde dient te worden gemotiveerd waarom zij van mening is dat de termijn in art. 6 overschreden werd. Het komt dan ook voor dat gedaagde minstens dient aan te tonen hoe zij deze berekening heeft gemaakt.

Dat in casu de motivering louter luidt:

legaal verblijf verstreken

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.”

3.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, ongegrond werd bevonden. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt.

3.2.3. Waar de verzoekende partij stelt dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd: legaal verblijf in België verstreken, dat er *in casu* toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat *in casu* door de verwerende partij dient te worden gemotiveerd waarom zij van mening is dat de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet overschreden is, dat de verwerende partij minstens dient aan te tonen hoe zij deze berekening heeft gemaakt, dat de motivering *in casu* louter luidt dat het legaal verblijf verstreken is, dat de motivering dan ook stereotiep en onduidelijk is, voert zij in wezen een schending van de formele motiveringsplicht aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan dit werd genomen. In de motivering wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° – en bijkomend artikel 74/13 – van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat het legaal verblijf in België verstreken is. De verwerende partij geeft eveneens een weerslag van het onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat aan de afgifte van het bevel vooraf ging, waarbij zij besluit dat de elementen opgesomd in deze bepaling de afgifte niet in de weg staan.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. De verzoekende partij kan dus niet van de verwerende partij verwachten dat zij uitlegt waarom zij meent dat de periode van legaal verblijf in België is verstreken. Bovendien stelt de verzoekende partij foutief dat door de verwerende partij niet werd gemotiveerd “*waarom zij van mening is dat de termijn in art. 6 overschreden werd*”, nu in de bestreden beslissing wel degelijk wordt toegelicht dat het legaal verblijf in België is verstreken. Middels de bijlage 20 werd immers haar verblijfsaanvraag geweigerd en werd haar AI ingetrokken, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing.

Overigens beperkt de verwerende partij zich allerminst tot de stelling dat het legaal verblijf in België is verstreken, maar motiveert zij eveneens waarom de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, namelijk het gezinsleven, het hoger belang van kinderen en de gezondheidstoestand, specifiek in het geval van de verzoekende partij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de motivering stereotiep en onduidelijk is. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.2.4. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.5. De Raad herhaalt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betwist ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet dat zij zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat zij dus langer in het Rijk verblijft dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Zij toont in die zin evenmin aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat haar legaal verblijf in België verstreken is en laat verder de motivering in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ongemoeid.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bestreden bevel foutief is of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

3.2.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER